

Onbereikbare Liefde
Anneke van der Waal

Voorwoord

Ik ben in hart en ziel helemaal verknocht aan Italië, wat ik dan ook beschouw als mijn tweede vaderland. Er gaat geen dag voorbij dat ik niet denk aan Italië, de heimwee is heel erg en het beïnvloed mijn dagelijks leven.

Als kind wilde ik altijd graag zangeres worden wat ik dan met mijn Barbies al na speelde. Helaas is die droom nooit uitgekomen maar mijn droom om ooit nog naar Italië te gaan en daar minstens de helft van het jaar te wonen hoop ik toch over een paar jaar te kunnen verwezenlijken.

Enige jaren geleden kwam dit geschreven verhaal in mijn gedachten en ben dit op papier gaan zetten.

Sommige informatie heb ik opgezocht op internet waarbij google en google earth uitkomst brachten. Ook de Italiaanse muziek die ik dagelijks luister inspireerde mij bij het schrijven. Ik heb ook een heleboel gebruikt van de plaatsen waar ik zelf geweest ben zo als het zeer mooie Gardameer, het oude Venetië met zijn eilanden er om heen maar ook het schitterende Toscane. Plaatsen om van te genieten, om van te houden en nooit te vergeten.

Inhoud

1. Een vreemde avond	9
2. Een droom	15
3. Een Chaos	18
4. Als vanouds	22
5. Het verwachte telefoontje	25
6. De grote stap	31
7. Op het vrijthof	38
8. Op naar Milaan	42
9. De volgende dag	45
10. Bij Patuzzi	48
11. Het duet	52
12. Naar Maria	56
13. Voor het eerst naar de studio	64
14. Een enerverende dag	70
15. De eerste Italiaanse les	73
16. Jaloers	83
17. Het contract	91
18. Druk...druk....druk	101
19. Een boottocht op het Gardameer	104
20. Kennis maken met de band	111
21. De videoclip	115
22. Voorbereidingen voor het concert	124
23. De grote dag	127
24. De tournee	136
25. Vakantietijd	150
26. Het nieuwe contract	155

27. De opnames	166
28. Het eerste optreden	178
29. De video opnames	187
30. Naar het concert	208
31. Oudejaarsavond	222
32. Het concert	232
33. Een nieuw begin	251
34. Groot verdriet en pijn	260
35. Onverwachts bezoek	276
36. Nieuw geluk	283
37. Doorzettingsvermogen	311
38. Opnieuw in de studio	323
39. Kerst	336
40. De koerier	350
41. Een spannende tijd	366
42. Een nieuw huis	407
43. Voorbereiding voor het huwelijk	416
44. Het huwelijk	419

Inleiding

Angelina werkt in een Italiaans eetcafé en wordt op een avond verrast als zij in moet vallen voor Marco, een zanger met een Italiaanse achtergrond, die door weersomstandigheden niet kan optreden.

Dit verandert heel haar leven want haar optreden is zo goed dat zij door Marco zijn manager wordt benaderd om een auditie te komen doen.

Zij krijgt veel succes maar als er iets tragische in haar leven gebeurt stopt ze met zingen.

Na 2 jaar in haar Italiaanse villa verbleven te zijn krijgt ze onverwachts bezoek van een knappe Italiaanse zanger die ze jaren daar voor eens ontmoet heeft.

Dit geeft haar leven weer een hele ander wending.

1. Een vreemde avond.

Het is een regenachtige dag en de druppels stromen langs de glas-inloodramen van het eetcafé. Langs de wand branden de schemerlampjes. Angelina is aan het opruimen, vandaag wordt er grote drukte verwacht want er komt een populaire artiest optreden met een band er bij. Angelina is een slanke jonge vrouw met half lang zwart haar. Dit heeft ze geërfd van haar vader, Francesco, die oorspronkelijk uit Italië komt waar hij in zijn jonge jaren de hoog blonde en mooie Victoria ontmoette in een vakantie kamp. Victoria wist hem over te halen om met haar mee naar Nederland te komen en uit hun vurige liefde werd 22 jaar geleden Angelina geboren. Er worden een heleboel mensen verwacht in het eetcafé en er moet geschoven worden met de tafels zodat er meer zit ruimte is. Samen met collega's Jean Pair en Monique is ze druk bezig. 'Heb je boven nog stoelen staan die we kunnen gebruiken Jean Pair,' vraagt Angelina.

'Ja, er staan er nog een paar, maar dan moet het genoeg zijn,' zegt hij, 'meer kunnen we echt niet kwijt. Ik ga even kijken of de hele drank bestelling binnen is en koel staat.'

Angelina en Monique gaan de trap op om de laatste stoelen te halen. 'Ben je ook zo benieuwt naar vanavond,' vraagt Monique aan Angelina.

'Ja joh, ik heb er kriebels van in mijn buik, vind je die Marco ook zo'n lekkere bink,' zegt Angelina.

'Ja, ik hoorde dat hij van zijn vrouw af gaat om dat zij er niet tegen kan dat hij zoveel weg is.'

'Maar dat weet je toch als je met een artiest trouwt,' antwoord Angelina terug.

Monique haalt haar schouders op 'Ja, vind ik ook, kom laten we die stoelen naar beneden brengen de tijd draait door en het eetcafé gaat zo open.'

Om 16:00 uur komen de eerste bandleden binnen. Gelukkig is alles klaar en kan er relaxt aan de bar gezeten worden voordat alles klaar gezet word op het podium.

'Wat een slecht weer hé,' zegt Angelina in het Engels tegen één van de bandleden. Het is een donkere man, Fabio, met een hele grote zwarte snor en een grof uiterlijk. Met een schorre stem antwoordt hij

in het Engels terug: ‘Ja, het was haast niet te doen om over de weg te rijden zoveel water ligt er.’

Na wat gedronken te hebben gaan de bandleden alles gereed zetten en spelen wat in. Voor Angelina zijn het bekende nummers want ze is grote fan van Marco. Eén van de bandleden valt het op dat Angelina letterlijk de nummers mee zingt en hij vindt dat ze een mooie stem heeft.

Hij loopt op haar af en vraagt haar: ‘Studeer jij in muziek en heb je zangles?’

Angelina krijgt er een kleur van want ze had eigenlijk onbewust mee gezongen en had er geen erg in dat iemand haar gehoord had.

‘Nee hoor, ik heb zelfs nooit op een koor gezeten maar ik ben wel gek op muziek.’

‘Zonde zeg want je hebt een hele mooie stem, daar zou je echt iets mee moeten doen,’ antwoordt de man en loopt weer terug naar het podium. Ze ziet hem wat zeggen tegen Fabio en dan gaat hij achter zijn drumstel zitten. Fabio kijkt haar kant op dus het kan niet anders of hij moet iets over haar gezegd hebben tegen hem.

Langzaam komen de eerste gasten binnen om te eten.

Jean Pair loopt zenuwachtig door de zaak in afwachting tot dat Marco komt. De klok tikt door maar er verschijnt geen Marco.

Angelina en Monique lopen druk te bedienen.

‘Die Marco had er toch al lang moeten zijn,’ fluistert Monique tegen Angelina.

‘Ja, hij is wel erg laat, het is te hopen dat hij door het slechte weer kan komen.’

Dan hoort Angelina van achter de bar de telefoon gaan en ziet dat Jean Pair naar achteren loopt. Aan zijn gezicht ziet zij dat er iets mis is en ze hoort hem nog net zeggen, ‘en hoe moet dat dan, heel de zaak zit prop vol.’

Angelina wordt door een klant geroepen en kan het gesprek niet verder volgen maar begrijpt wel dat Marco misschien niet komt.

Jammer, het had zo’n groot succes moeten worden en ze had Marco dan eens echt van dichtbij kunnen zien. Met grote passen ziet ze hoe Jean Pair richting Fabio loopt en met hem praat. Dan ziet ze hoe Fabio in haar richting knikt.

Hé, denkt ze, wat zouden die bedoelen en kijken? Ze ziet Jean Pair ook haar richting uitkijken en dan richting Fabio “nee” schud en zijn

schouders ophaalt. Hij loopt weer naar de bar en gaat verder met het inschenken van de drankjes.

Angelina is klaar met het afhalen van een tafel en loopt met haar handen vol naar achter naar de keuken. In de keuken is het een drukte van jewelste. De koks zijn druk bezig met het bereiden van allerlei maaltijden die nog besteld zijn.

Jake, de kok, zegt: ‘Het is lekker druk hé vanavond?’

‘Ja,’ zegt Angelina, ‘maar ik geloof dat er toch iets aan de hand is want Jean Pair loopt zo gefronst rond en ik zag hem na een telefoontje met één van de band leden praten.’

‘Misschien kan Marco wel niet door het slechte weer komen. Het valt me nog mee dat er toch nog zoveel klanten zijn gekomen.’

‘Ja, maar Marco is nu wel erg populair met zijn nieuwe hit,’ zegt Angelina.

Jake haalt zijn schouders op en gaat weer verder met het roeren in een pan. Angelina gaat door de klapdeuren het restaurant weer in. Ze is eigenlijk toch wel erg nieuwsgierig wat er aan de hand is en loopt naar Jean Pair.

‘Er zijn toch geen problemen,’ vraagt ze aan Jean Pair, ‘ik zag je zo bezorgt met Fabio praten?’

Jean Pair pakt haar bij de schouders en neemt haar mee naar een hoekje achter de bar.

‘Het schijnt dat Marco nog niet geland is met zijn vliegtuig en dat hij waarschijnlijk door het slechte weer moet uitwijken. Het lukt hem dan natuurlijk nooit om nog te komen dus we weten even niet hoe het nu moet want de gasten verwachten natuurlijk wel iets te horen vanavond.’

Angelina reageert heftig: ‘Dus hij komt waarschijnlijk helemaal niet maar hoe moet het nu dan?’

‘Ssst,’ zegt Jean Pair, ‘dadelijk hoort iemand je. Ik weet ook niet hoe Fabio dit aan gaat pakken dus ik wacht nog maar even af.’

Angelina gaat weer verder met het bedienen van de klanten.

Monique komt naar haar toe en fluistert: ‘Is er iets aan de hand?’

‘Hij komt niet,’ fluistert ze terug. Ze ziet dat Monique schrikt en zegt: ‘hoe moet dat dan nu?’

Angelina haalt haar schouders op en zegt: ‘Ik weet het ook niet maar de gasten komen wel speciaal voor hem.’

De meiden gaan weer verder en zachtjes begint de band te spelen. De mensen kijken op en verwachten natuurlijk nu zo dat Marco komt.

Wat zal dat tegenvallen dat hij er niet is, denkt Angelina. Sommige zitten al mee te zingen en beginnen te klappen maar natuurlijk verschijnt Marco niet. Ze ziet dat Fabio naar Jean Pair wenkt en Jean Pair loopt op Fabio af. Ze ziet ze met elkaar praten en dan ziet ze hoe Jean Pair “ja” schud met zijn hoofd. Dan ziet ze dat Fabio gaat staan en de microfoon pakt. ‘Buona sera signore e signori.’

Er komt een groot applaus en Fabio strekt zijn arm uit in de richting van Jean Pair en zegt: ‘Qui è Jean Pair.’

Jean Pair loopt naar Fabio en pakt de microfoon van hem over.

‘Goedenavond, dames en heren ik heet u van harte welkom in eetcafé “De witte raven”. Ik hoop dat uw maaltijd smaakt en dat u het naar uw zin hebt. Helaas heb ik een droevige mededeling want u zit natuurlijk allemaal vol spanning op Marco te wachten.’

De mensen beginnen te applaudisseren en te fluiten. Jean Pair gaat verder: ‘Door het slechte weer kan helaas Marco zijn vliegtuig niet landen.’ De mensen reageren bedroeft door ‘Ooooo’ te roepen.

‘Hij is uit moeten wijken naar Düsseldorf. U begrijpt dat we daar door met een groot probleem zitten. Om de pijn wat te verzachten schenken we straks na 21 uur een gratis drankje. We hebben naar een ander oplossing gezocht omdat de band toch wel graag muziek wil spelen. Fabio kwam met een oplossing, ze weet er zelf nog niets van maar geeft u haar een groot applaus “ANGELINA”.’

Angelina schrikt op, wat zegt Jean Pair nu, zij kan helemaal niet zingen, hoe moet dat nu. De mensen applaudisseren en Jean Pair strekt zijn arm naar haar uit. Twijfelend loopt ze naar het podium en fluistert in Jean Pair’s oor: ‘Wat doe je nou ik kan helemaal niet zingen.’

‘Ssst,’ zegt Jean Pair, ‘Fabio wil dat jij zingt want je kent alle liedjes uit je hoofd.’

Fabio knipoogt naar haar en dan zet de band een liedje in. Ja, dat lied kende ze wel, ze pakt de microfoon en begint verlegen te zingen. De mensen applaudisseren weer en Angelina zingt twijfelend het lied. Ze staat te trillen op haar benen maar het gaat helemaal zo gek nog niet. Als het lied afgelopen is kijkt ze naar Fabio die met een grote lach op zijn gezicht zit en naar haar knipoogt.

Angelina krijgt een groot applaus en zegt: ‘Dames en heren bedankt voor uw applaus, dit komt voor mij erg onverwachts. Natuurlijk ben ik net zo als u grote fan van Marco en zing ik altijd met zijn liedjes mee maar dit is wel even heel anders. Ik hoop dan ook dat u mij

steunt en met mij mee wilt zingen.’ Ze kijkt naar achteren naar Fabio en die steekt zijn duim omhoog en zet een nieuw lied in. De avond verloopt toch nog snel en gezellig en Angelina wordt steeds losser. Het lijkt wel of ze een echte ster is en haar collega’s staan vol bewondering naar haar te kijken en het publiek is ook heel enthousiast. Haar angst is weg en ze zingt de sterren uit de hemel. Na een uur gezongen te hebben word ze toch wel moe en kijkt naar Fabio. Fabio begrijpt het en maakt met zijn hand een horizontale beweging, Angelina begrijpt dat Fabio bedoelt, het is genoeg zo. Angelina schud van “ja” en zegt: ‘dames en heren ik ga voor u het laatste nummer zingen, ik hoop dat ik het u toch een beetje naar uw zin hebt gemaakt en wens u verder nog een fijne avond.’ Fabio en de band zetten het laatste nummer in en als Angelina de laatste tonen zingt beginnen de mensen hard te applaudiseren. Angelina buigt en de mensen, maar ook de bandleden, gaan staan en juichen haar toe. Angelina is vol verbazing. Wat is de avond gek verlopen, het lijkt wel of zij de grote ster is. Vanuit het donker ziet ze flitsen gaan. Een fotograaf van de krant maakt een paar foto’s van haar en de enthousiaste menigte. Angelina buigt nog een keer en loopt dan naar Fabio die haar hartelijk omhelst en zegt: ‘Eri fantastico,’ en geeft haar een dikke kus op haar wang. Dan loopt Angelina naar de bar en wordt enthousiast ontvangen door mensen die daar zitten en collega’s. Monique trekt haar naar de keuken en zegt: ‘Angelina je was geweldig hoe heb je het gedaan?’ ‘Ik weet het ook niet, het ging op een gegeven moment vanzelf en het voelde fantastisch.’ De meiden giechelen nog wat en dan komt Jean Pair de keuken in. Hij tilt haar op en maakt een vreugde dansje door de keuken en geeft haar ook een dikke zoen op haar wang. ‘Je was geweldig, de mensen zijn zeer enthousiast en vinden je geweldig, je krijgt voor vanavond een dubbel salaris. Kom dan gaan we wat drinken, je zult wel een droge keel gekregen hebben.’ Langzaam verlaten de mensen het eetcafé. De band is bezig met het opruimen van de instrumenten en de elektronica. Dan gaat Fabio’s telefoon en hij praat enthousiast in het Italiaans tegen diegene aan de andere kant van de lijn. Met een schuin oog kijkt hij naar Angelina en ze begrijpt dat het over haar gaat en dat waarschijnlijk Marco aan de andere kant zit.

Met z'n alle ruimen ze alle tafels op en maken het eetcafé weer helemaal aan kant voor de volgende dag. Tot slot komt de band nog even aan de bar zitten en samen met Jean Pair, Angelina en Monique drinken ze nog wat. Het keukenpersoneel is al naar huis en de rust is weer terug gekeerd.

De wind waait nog hevig rond het eetcafé en de regen klettert nog tegen de ramen. Om 1 uur verlaat de band ook het eetcafé. Zij hebben nog een rit te maken naar het vliegveld waar ze in een hotel overnachten om de volgende dag weer terug te vliegen naar Italië. Fabio sluit Angelina nog stevig in zijn armen en geeft haar nog een paar dikke kussen. Ze is er verlegen van.

Dan verdwijnen ze met een taxi de donkere nacht in. Jean Pair heeft achter in de keuken al de lichten uit gedaan en loopt nog door het eetcafé om de rest uit te doen. In het schemerlicht trekken ze hun jassen aan en opent Jean Pair de deur. De wind waait in hun gezichten. Angelina zet haar kraag omhoog en doet de bovenste knoop van haar jas ook nog dicht. Het is koud en nat. Uit haar zak haalt ze haar fietsleuteltje, neemt afscheid van Jean Pair en Monique en fiets diep voorover gebogen naar huis terug denkend aan deze bijzondere avond.

Thuis gekomen is het stil. Iedereen ligt al op bed en Angelina gaat de trap op naar haar kamer. Snel kleed ze zich uit en kruipt onder het donzen dekbed. Haar hoofd tolt en het duurt even voor ze diep in slaap valt.

2.Een droom.

De zon staat stralend aan de hemel en de vogeltjes zingen vrolijk in het rond. Het weer is helemaal omgeslagen en het slechte weer heeft plaats gemaakt voor de eerste voorjaarsdag.

Het zonnetje schijnt in Angelina's gezicht maar ze wil nog niet wakker worden. Ze ligt nog na te doezen van haar leuke droom dat ze zangeres was en deed optreden in het eetcafé waar ze werkt. Iedereen was vol lof over haar optreden. Dan vliegt de deur van haar kamer open, de lucht van vers gebakken brood komt naar binnen en haar zus Natasha springt op haar bed.

'Moet je zien, moet je zien, je staat in de krant,' zegt Natasha opgewonden.

In de krant, denkt Angelina. 'Er staat een heel stuk over je,' zegt Natasha, 'en iedereen is vol lof, wat is er gebeurd, je moet alles vertellen wat er gisteravond gebeurd is.' Dan dringt het bij Angelina door, het was helemaal geen droom het was echt. Marco zou komen en toen die niet kwam werd zij voor het blok gezet en moest zij zingen op zijn liedjes. Ze gaat recht op zitten en bekijkt de grote foto in de krant. Ze staat er eigenlijk wel goed op voor een vrouw die aan het werk was en heen en weer moest rennen in de drukte en dan ineens moest optreden zonder zich te kunnen verkleden en op te kunnen tutten. Ze leest de recensies en die zijn inderdaad lovend.

Dan gaat ze weer achterover in haar kussens liggen, ze moet dit even verwerken en op haar af laten komen. Haar zus holt weer de trap af en roep, 'Ma, ma, Angelina is wakker.' Ze begrijpt dat ze heel wat uit te leggen heeft want ze had haar ouders niet meer gezien toen ze thuis kwam en heeft het hele gebeuren dus ook niet kunnen vertellen. Angelina laat haar benen uit het bed zakken en haar voeten zoeken naar haar pantoffels. Als ze die aangeschoten heeft staat ze op, haalt haar ochtendjas van de haak aan de deur en trekt hem aan. Dan laat ze een grote zucht en gaat de trap af naar beneden. De lucht van vers gebakken brood komt haar weer tegemoet. Wat ruikt dat toch altijd lekker als moeder dat zaterdag doet. Moeder is de tafel aan het dekken en neuriet een melodietje. 'Goedemorgen,' zegt Angelina vrolijk en pakt een glas van tafel om hem daarna te vullen met vers geperste sinasappelsap die in een glazen kan op tafel staat.

‘Zo goedemorgen ster,’ zegt haar moeder Victoria lachend. Angelina krijgt een rode kleur. ‘Volgens mij heb jij ons een heleboel te vertellen maar wacht maar even tot vader terug is van het uitlaten van Grover.’ Victoria is nog niet uitgesproken of Francesco komt de achterdeur binnen, hangt de riem van Grover aan de haak naast de deur en komt de keuken binnen gelopen.

‘Zo is onze ster ontwaakt,’ zegt hij geamuseerd.

Angelina lacht verlegen naar haar vader.

‘Zo, je bent terug dan kunnen we lekker ontbijten, kom zitten dan kunnen we allemaal het verhaal van Angelina horen.’

Francesco en Natasha gaan zitten en Victoria zet nog een schaal met gekookte eitjes op tafel en pakt het nog warme brood van het aanrecht. Dan gaat ze ook zitten en iedereen is vol verwachting tot Angelina haar verhaal verteld.

Enthousiast begint Angelina haar verhaal, dat Marco niet kwam opdagen van wegen het slechte weer en dat zij terwijl de band aan het repeteren was mee aan het zingen was en dat Fabio toen tegen Jean Pair had gezegd dat zij maar moest invallen omdat zij toch alle nummers kende en dat het zo toch nog een geslaagde avond was geworden. Vol bewondering zitten Francesco, Victoria en Natasha te luisteren.

‘Dat je dat zomaar durfde,’ zegt Natasha.

‘Ja, ik snap het zelf achter af ook niet maar op een gegeven moment ging het vanzelf en was het leuk om te doen. Iedereen zong en klapte mee en iedereen was enthousiast, ik krijg zelfs van Jean Pair extra uitbetaald.’

‘Ja, dat mag ook wel,’ zegt Francesco geïrriteerd. Eigenlijk vindt hij het maar niets dat zijn dochter voor dit is misbruikt. ‘Jij hebt hem en de klanten toch nog een fantastische avond bezorgd.’

‘Ja, dat is waar, het was heel leuk om te doen voor die ene keer.’

‘Nou je hebt in ieder geval de krant gehaald, en nu maar hopen dat we straks niet allemaal journalisten voor de deur of aan de telefoon hebben,’ zegt Victoria.

Ze is nog niet uitgesproken of de telefoon gaat al. Francesco staat op en pakt de telefoon.

‘Da Mosto,’ zegt hij, de Italiaanse naam die hij van zijn voorouders heeft geërfd maar in Nederland vreemd overkomt.

‘Spreek ik met de familie van Angelina,’ vraagt een stem aan de andere kant van de lijn.

‘Ja,’ zegt Francesco, ‘waar kan ik u mee helpen?’
‘Ik ben Marja van “Regio journaal”, ik zou graag een interview af willen nemen met Angelina over gisteravond,’ zegt de stem.
‘Nou het was maar voor één keer dat ze dit gedaan heeft hoor en heeft verder geen belangstelling en ik wil dat jullie journalisten ons niet meer lastig vallen, dank u wel en tot ziens.’
Voor dat de stem aan de andere kant wat terug kan zeggen hangt Francesco op.
‘Nou het gedonder begint nu al,’ zegt hij een beetje boos.
‘Wie was dat dan schat,’ zegt Victoria.
‘Eén of andere journalist die Angelina wou interviewen.’
Angelina schrikt op, ‘mij,’ zegt ze.
‘Ja, dat zal wel over gisteravond gaan,’ zegt Francesco.
‘O nou, ik heb niets te vertellen hoor,’ zegt Angelina vrolijk.
Als ze klaar zijn met eten begint Victoria de tafel af te ruimen.
Francesco neemt de krant mee naar de woonkamer en Angelina gaat naar boven. Ze springt op haar bed en laat zich met een plof in de kussens vallen. Er stroomt een gelukkig gevoel door haar heen. Hoe zou het zijn om echt een zangeres te zijn, dat al die fans naar je fluiten en voor je klappen en dat je op een groot podium staat in de schijnwerpers? Ze droomt nog even verder maar schrikt dan op, kijkt op de klok en ziet dat het al twee uur is. Ze moet opschieten ze moet straks weer gaan werken. Ze springt op en gaat zich gauw douchen.

3. Een chaos.

Het is een paar minuten voor vier uur. Angelina holt de trap af, geeft haar moeder en vader een kus en vliegt de keukendeur uit.

‘Tot vannacht,’ roep ze nog.

‘Geen gekke stunts meer hé,’ roept haar vader haar nog na.

In het schuurtje staat haar oude, gammele fiets. Snel springt ze er op en haast ze zich naar het eetcafé. Monique en Jean Pair staan al achter de bar en staan te praten met twee klanten die aan de bar zitten.

‘Hé, daar is onze ster,’ zegt Monique.

Angelina komt hijgend het café binnen, ze is net op tijd en loopt gelijk naar achteren om haar jas op te hangen. Ze pakt haar schort en gaat dan het café in.

‘Hé, ster van ons, hoe is het met je, ben je al bijgekomen van gisteravond,’ vraagt Monique.

‘Ja hoor, maar het was wel even gek toen ik vanmorgen wakker werd en dacht dat dit echt gebeurd was en geen droom. Mijn ouders zagen het in de krant staan en kwamen gelijk vragen hoe of wat er gebeurd was en er belde ook nog een journalist die een interview wilde afnemen maar mijn vader zei dat het niet mocht.’

‘Ja, ik heb het ook in de krant zien staan, is een goede reclame voor mijn café,’ zegt Jean Pair

‘Ik had toch niet geweten wat ik allemaal vertellen moest,’ zegt Angelina.

Er komen een paar klanten binnen en ze lopen gelijk naar Angelina.

‘Wanneer ga je weer zingen, het was echt fantastisch gisteravond,’ zegt een klant.

‘Nee, dankt u hoor,’ zegt Angelina, ‘het was maar voor één keer.’

‘Je hebt anders echt talent hoor,’ zegt hij en gaat aan een tafeltje zitten.

Dan horen ze een hoop herrie buiten en weer gaat de deur van het eetcafé open. Een heleboel mensen dringen zich naar binnen en opeens is heel het café gevuld met mensen. De mensen verdringen zich richting de bar en op eens zien Angelina en Monique, Marco voor zich staan.

Ze zijn helemaal perplex. Jean Pair dringt zich naar voren en zegt:

‘Goedendag, ik ben Jean Pair, de eigenaar van dit eetcafé.’

Marco loopt Jean Pair voorbij.

‘Ciao, ik ben Marco,’ zegt hij tegen Angelina en steekt zijn hand uit. Angelina staat aan de grond genageld. Daar staat de knappe Marco voor haar en praat tegen haar en wil haar ook nog eens een hand geven. Monique stoot Angelina aan en dan komt ze weer tot haar positieve en geeft Marco een hand.

‘Hoi,’ zegt ze, ‘leuk je toch nog te zien.’

‘Kunnen we ergens rustig praten zonder al die mensen om ons heen,’ zegt Marco.

‘Ja, in de keuken,’ en ze wijst met haar hand naar de klapdeuren.

Marco loopt naar de klapdeuren. Angelina kijkt Jean Pair en Monique aan die haar schouders ophaalt en knipoogt. Jean Pair wil ook achter Marco aan lopen maar wordt tegen gehouden door een stel beveiligingsmannen die met Marco binnen zijn gekomen.

Samen met Marco loopt ook een andere man mee naar achteren.

Angelina wil er wat van zeggen maar Marco zegt: ‘Dit is mijn manager Giovanni.’

Giovanni steekt zijn hand uit, ‘Ciao, sono Giovanni.

Dan komt er een grote bos bloemen tevoorschijn.

‘Ik wil je even bedanken voor gisteravond, ik hoorde van Fabio dat je zo goed gezongen hebt en iedereen zo enthousiast was. Ik zat helemaal vast met dat rotweer joh en moest in Düsseldorf overnachten en kon vanmorgen pas door vliegen.’

‘Ja, ik hoorde het. Wel heel vervelend voor je en voor de klanten die allemaal speciaal voor jou gekomen waren.’

‘Ja, en wat dacht je van jou,’ zegt Marco.

‘Ja, dat is waar, voor mij was het ook volkomen een verrassing.’

‘Verrassing,’ zegt Marco, ‘het moet toch best heel eng voor je geweest zijn.’

‘Ja, maar op een geven moment ging het van zelf.’

Dan stoot Giovanni Marco aan en zegt hem iets in het Italiaans.

‘Si, si,’ zegt Marco.

‘Wat is er, moet je al weer weg,’ vraagt Angelina.

‘Nee, hij zegt dat ik je iets moet vragen.’

Angelina fronst haar wenkbrauwen. ‘Wat vragen?’

‘Ja, hij wil graag dat je auditie komt doen in onze studio in Milano.

Fabio was zo onder de indruk van je zingen dat hij tegen Giovanni gezegd heeft dat hij je eens moest horen zingen.’

Auditie, Milano, het begint Angelina een beetje te duizelen.

‘Milano,’ vraagt ze twijfelend.

‘Ja, daar is onze studio en daar nemen we alle cd’s op.’

‘Ja, ja, ik weet het niet, zou ik eerst eens aan mijn ouder moeten vragen wat die er van denken,’ zegt Angelina twijfelachtig.

Weer stoot Giovanni Marco aan en zegt weer iets in het Italiaans.

‘Si, si deve dire il in primo luogo ai suoi genitori,’ zegt Marco tegen Giovanni.

Angelina snapt er niets van. Haar vader had wel geweten wat Marco zei want die woonde, voor dat hij Angelina’s moeder ontmoette, in Italië.

‘Ik zei tegen Giovanni dat je het eerst aan je ouders moest vragen,’ legt Marco haar uit.

‘O ja, ik weet niet of mijn vader het wel goed vind, die was toch al niet blij dat ik gisteravond heb staan zingen en dat het in de krant stond. Er had ook al een journalist gebeld.’

‘Nee, dat begrijp ik maar je moet er wel op rekenen dat als Giovanni je wat vind en een ster van je maakt, als je dat tenminste leuk vind, dat er dan constant journalisten om je heen zijn. Je ziet het nu bij mij wat een horde achter me aan komt en dat is niet altijd even leuk.’

‘Nee, dat snap ik maar ik zing wel graag en om nou heel mijn leven in dit eetcafé te moeten werken, zie ik ook niet zitten. Het is natuurlijk wel een mooie kans en die krijg ik nooit meer,’ zegt Angelina.

‘Denk je dat je vader het er niet mee eens is,’ vraagt Marco.

‘Ik weet het niet,’ zegt Angelina.

‘Zullen we anders met je ouders gaan praten misschien kunnen we je vader overhalen en mag je naar Milano komen,’ zegt Marco.

‘Ja, mijn vader is eigenlijk ook Italiaan dus misschien kan Giovanni mijn vader overhalen.’

Giovanni hoort zijn naam en stoot Marco weer aan.

‘Che c’è?’ (Wat is er?)

‘Andiamo parlare i suoi genitori.’ (we gaan met haar ouders praten)

‘Si, si è buono,’ zegt Giovanni.

‘Ik moet het wel even aan Jean Pair vragen want ik moet eigenlijk wel tot 12 uur werken,’ zegt Angelina.

‘Is goed, kom dan gaan we anders word het te laat, andiamo,’ zegt Marco.

Marco loopt het café weer in en Angelina en Giovanni volgen hem. Gelijk stromen de mensen weer naar voren. Marco loopt naar Jean Pair en fluistert even met hem. Angelina ziet hoe Jean Pair naar haar kijkt en knikt dan van “ja”. Marco loopt weer naar haar toe.

‘Kom, Jean Pair vindt het goed.’

‘Ok, dan haal ik even mijn jas.’

Terwijl Angelina haar jas aan het pakken is deelt Marco handtekeningen uit en gaat op de foto.

Dan verlaten ze het café. Er staat een grote limousine voor de deur en de chauffeur houdt het portier voor Angelina open.

‘Moet ik daar in,’ vraagt ze.

‘Kom, stap in, dan gaan we naar je ouders.’

4 Als vanouds.

Wanneer ze in de limousine zit wrijft ze met haar hand over de bekleding van de bank. Hij voelt zacht en warm aan. Marco en Giovanni komen bij haar zitten en beginnen een gesprek in het Italiaans tegen elkaar waar van zij niets begrijpt. Had haar vader haar maar Italiaans geleerd vroeger dan had ze nu kunnen verstaan wat ze tegen elkaar zeiden. Dan kijkt Marco haar aan en glimlacht tegen haar. ‘Sorry, dat we in het Italiaans praatte, maar Giovanni kan geen Nederlands. We waren even aan het overleggen hoe we dit allemaal gaan brengen en doen bij je ouders.’

Angelina hoopt maar dat haar vader het goed vindt want ze wil best eens naar Milano. Vroeger toen ze klein was nam haar vader haar nog wel eens mee naar Italië maar sinds haar grootouders overleden waren was ze niet meer in Italië geweest. Ze bekijkt de limousine nog eens goed van binnen. Als Giovanni iets in haar ziet dan zal ze in de toekomst wel eens meer in zo’n limousine rijden.

‘Vind je het eng,’ vraagt Marco. Angelina schudt van “nee”.

‘Ik vind het alleen wel heel spannend. Vroeger toen ik klein was ben ik wel in Italië geweest maar dat is al heel lang geleden.’

Dan stopt de limousine. Ze staan voor het huis waar Angelina woont. In de huiskamer ziet ze het licht door de vitrage branden en de tv aanstaan. Ze ziet hoe vader zijn nek uitsteekt om te kijken wat er voor zijn deur staat. Angelina wordt nu toch wel een beetje zenuwachtig, hoe zouden haar ouders reageren. Ze ziet de deur opengaan en haar zus Natasha in de ingang staan.

De chauffeur stapt uit de limousine en loopt naar de andere kant om voor Angelina, Marco en Giovanni het portier open te doen.

Als Angelina uitstapt, roept Natasha naar binnen: ‘Ma, Pa, kom snel, het is Angelina die door de limousine thuis gebracht word.’

‘Wat krijgen we nu weer,’ zegt vader en hij staat op van de bank. Moeder komt achter hem aan en samen lopen ze naar de deur.

Intussen zijn Angelina, Marco en Giovanni het pad van de tuin opgelopen.

‘Wat is dit nu weer,’ zegt vader een beetje geërgerd tegen Angelina.

‘Buonasera,’ zeggen Marco en Giovanni tegen vader.

‘Dit is Marco die zanger van gisteravond en zijn manager Giovanni, vader,’ zegt Angelina.

‘Buonasera signora,’ zegt Giovanni en buigend pakt hij moeder haar hand en geeft haar een licht kusje op haar hand.

‘Buonasera,’ zegt vader nu.

‘Piacevole la sa,’(prettig kennis te maken) zegt Giovanni en geeft ook vader een hand.

Dan begint vader in het Italiaans terug te praten en er verschijnt een glimlach op zijn mond.

‘Entrare,’ zegt hij en wijst met zijn hand naar binnen.

Het hele gezelschap gaat naar binnen en het is een druk geklets in het Italiaans. Moeder doet ook op haar manier mee. Zij heeft wel wat Italiaans van vader geleerd om zo ook met haar schoonouders te kunnen praten vroeger maar dat is al weer zo lang geleden. Grover komt ook eens kwispelstaartend kijken wat voor’n herrie er allemaal in de huiskamer is. Hij snuffelt Marco en Giovanni eens aan de broek maar die hebben geen aandacht voor hem, ze kletsen volop met vader en moeder.

Dan kijkt vader naar Angelina, die haar naam al een paar keer had horen vallen. Hij loopt naar Angelina toe en zegt: ‘Begrijp je wat ze je aanbieden meid, dit is echt ongelooflijk? Je moet wel grote indruk gemaakt hebben op die Fabio toen je aan het zingen was.’

Angelina kijkt vader verlegen aan.

‘En wat denk je er van, is dit wat je wilt?’

‘Het is wel een hele grote kans voor me pa, en als ik die nu niet pak dan krijg ik die misschien nooit meer,’ zegt Angelina.

‘Ja, zegt dat wel,’ zegt vader, ‘en dan al gelijk naar Italië!’

Er verschijnt nu toch een glimlach op Angelina’s gezicht. Ze is blij dat haar ouders het goed op pakken. Waarschijnlijk ook wel omdat het Italiaans als vanouds is voor vader en hij de cultuur en tradities allemaal kent. Dan keert vader zich naar Marco en Giovanni.

‘È buono,’ zegt hij en schudt hun de hand. Marco en Giovanni lachen en schudden vader de hand. Dan zegt Francesco: ‘Berremo su ciò su,’(daar zullen we op drinken) en loopt naar de keuken. Hij komt terug met een fles chianti en pakt uit de kast een kurkentrekker en zes wijnglazen. Met een plof heeft hij de kurk uit de fles en schenkt de glazen in. Ze pakken allemaal een glas en vader zegt:

‘Saluti.’

‘Saluti,’ zeggen ze allemaal en klinken ze met hun glazen tegen elkaar en nemen daarna een slokje van de wijn. Natasha stoot Angelina aan en knipoogt. Marco en Giovanni lopen op Angelina af

en omhelzen haar en geven haar een voorzichtig kusje op de wang. Dan kijkt Giovanni op zijn horloge. ‘Andiamo Marco, altrimenti siamo anche tardi.’

‘Si, si,’ zegt Marco.

‘We moeten gaan anders zijn we te laat op het vliegveld,’ zegt Marco tegen Angelina. Hartelijk nemen ze afscheid en lopen naar de limousine.

‘We bellen je volgende week hé,’ roept Marco nog en stapt dan na Giovanni in de limousine, die daarna langzaam de straat uit rijdt. Ze gaan allemaal weer naar binnen en zijn er nog beduusd van en het is gelijk stil in huis. Victoria stapt op Angelina af en sluit haar dochter in de armen.

‘Ik hoop dat dit is wat je wilt en dat het je lukt meid.’

Ze geeft haar een dikke kus op het voorhoofd. Na haar vader nog een knuffel gegeven te hebben gaat ze naar boven, naar haar kamer.

Ze kleedt zich langzaam uit. Ze is moe van alles. Het waren twee drukke, gekke dagen.

Natasha kruipt nog even bij haar onder de dekens en zegt: ‘Stel dat je dadelijk beroemd bent, dan kan je een mooi groot huis kopen en in een dure auto rijden en.....’

Angelina slaapt al en droomt van een carrière in Italië.

5 Het lang verwachte telefoontje.

De weken gaan voorbij en wat er komt geen telefoontje van Marco of Giovanni. Angelina wordt er chagrijnig van en ze is niet te genieten. Moeder staat zingend aan het aanrecht de ontbijtboel af te wassen als Angelina met een gezicht, dat op onweten staat, beneden aan de keukentafel op een stoel ploft.

‘Ook goedemorgen,’ zegt moeder. ‘Wat is er met jou, je gezicht staat op onweten, heb je ruzie of zo gehad?’

‘Hoe kan het nou dat Marco of Giovanni nog steeds niet gebeld hebben. Marco zei dat hij de volgende week zou bellen en we zijn nu al drie weken verder en ik heb nog steeds niets gehoord.’

Vader die net de keuken is ingelopen en alles mee geluisterd heeft zegt: ‘Er is vast een rede voor, Italianen doen alleen alles op hun gemak en kijken niet zo nou met de tijd. Zij leven niet zo gestrest als wij hier in Nederland.’

‘Nou ik wil nu toch wel wat weten want ik word er dood nerveus van,’ zegt Angelina. Met een woeste greep pakt ze een croissantje uit het broodmandje en loopt de trap weer op naar haar kamer.

‘Wat denk jij er van,’ zegt Victoria tegen Francesco.

‘Ja, mij kwamen ze toch echt serieus en oprecht over. Ze komen toch niet voor niets helemaal naar het café en daarna nog eens naar ons, er moet een goede reden zijn waarom ze nog niet gebeld hebben.’

Victoria gaat door met de afwas en Francesco pakt zijn krantje en gaat de huiskamer in.

Angelina heeft zich ondertussen gedoucht en staat zich aan te kleden. Ze voelt zich down. Ze had zich zo verheugt op het telefoontje en nu is alle lol er vanaf. Dan gaat haar mobieltje. Op het scherm ziet ze “Nicole” staan, een vriendin van haar oude school.

Wat moet die nou van mij, heb haar in eeuwen niet gehoord, denkt Angelina.

‘Hoi, met Angelina,’ zegt ze met een zo vrolijk mogelijke stem.

‘Hi Angelina met Nicole, hoe is het met jou? Ik kwam gisteren Monique tegen en daar hoorde ik het spannende verhaal van jou en je Italiaanse vrienden van en ik dacht ik moet je toch eens bellen, we hebben elkaar al zo lang niet gezien. Wat een spannend verhaal joh. Hé, kunnen we niet even wat afspreken, ik ben zo benieuwt naar je verhaal.’

‘Uh ja, ja, wat had je dan in gedachten,’ zegt Angelina.

‘Nou als je zo naar het pleintje komt dan zie ik je over een uurtje daar bij de videotheek.’

‘Ja ok dan,’ zegt Angelina. Eigenlijk heeft ze er weinig zin in maar ja, vroeger waren ze echt hele dikke vriendinnen en toen Nicole in Amsterdam ging studeren zagen ze elkaar steeds minder.

‘Ok, dan zie ik je over een uurtje,’ zegt Nicole en dan hoort Angelina alleen nog maar “tuttut, tutttut”.

Nu moet ze er natuurlijk wel grandioos uitzien, denk Angelina en graait heel haar kast leeg om er gaaf uit te zien. Na heel wat aan en uit te hebben gedaan heeft ze dan nu toch een strakke spijkerbroek gevonden die haar geweldig staat en waar haar slanke figuur goed in uitkomt. Er bovenop heeft ze een strak T-shirt waar haar ronde vormen van haar grote borsten mooi in uitkomen. Ze maakt zich op met een beetje lichte make-up en borstelt haar haar. Daarna bekijkt ze zich in de spiegel en als alles goedgekeurd is rent ze de trap af naar beneden.

‘Zo wat heb jij een haast ineens,’ zegt Victoria tegen haar.

‘Ja, ik heb met Nicole op het pleintje afgesproken, doi.’

Met een klap slaat de achterdeur dicht en hoort Victoria de deur van de schuur gaan. Dan hoort ze het tuinhokje dicht klappen en weg is Angelina. Francesco komt de keuken ingelopen en vraagt aan Victoria: ‘Wat had die ineens?’

Victoria haalt haar schouders op en zegt: ‘Ik weet het ook niet, ze zei dat ze met Nicole op het pleintje afgesproken heeft.’

‘Met Nicole,’ zegt Francesco en fronst zijn wenkbrauwen erbij.

‘Die heeft ze in geen eeuwigheid meer gezien.’

‘Nee, ik weet het ook niet maar dat zei ze voor ze de deur uit ging.’

‘Nou we horen het wel weer als ze thuis komt, ik ga nog wat werken op de pc voor de zaak,’ zegt Francesco.

‘Ok schat, ik roep wel als de koffie klaar staat,’ zegt Victoria.

Angelina haast zich naar het pleintje. Een voorjaarszonnetje straalt aan de hemel. Ze is laat, ze heeft veel te lang staan zoeken met wat ze aan zou doen. Als ze de hoek om komt ziet ze Nicole al bij de videotheek staan te wachten.

‘Hi,’ zegt Angelina hijgend van het harde fietsen.

‘Hé meid, dat is lang geleden dat ik jou gezien heb.’ Angelina stapt van haar fiets en Nicole geeft haar een paar dikke kussen.

‘Hé, zullen we aan de overkant even wat gaan drinken en bijpraten?’

‘Ja, is mij best,’ zegt Angelina en samen lopen ze naar de overkant waar een leuk restaurantje zit.

Het is er gezellig druk binnen en de meiden gaan aan een rond tafeltje voor het raam zitten. Een kelner komt naar hun toe en ze bestellen twee cappuccino met een appelgebak er bij.

‘Hé, ben jij niet dat meisje van de “witte Raven”,’ vraagt hij.

‘Ja,’ zegt Angelina verlegen.

‘Ja, ik heb je laats in de krant gezien,’ zegt hij en loopt dan weg.

‘Zo voor de draad ermee.’ zegt Nicole, ‘en vertel me alles van je Italiaanse avontuur.’

Angelina verteld het hele verhaal met wat er allemaal gebeurd was.

‘O, die Marco vind ik toch ook zo’n stuk, ik ben gewoon jaloers op je, en wanneer ga je nou naar Milano toe dan?’

‘Ja, dat is het punt, hij zou me die week erop terug bellen maar dat heeft hij niet gedaan en ik snap er niets van, zou hij me in de maling genomen hebben?’

‘Nou dat zal toch niet als hij helemaal met je ouders en zo gaat praten. Als hij iets anders van je gewild had dan was hij niet samen met die Giovanni gekomen en helemaal mee naar je ouders zijn gegaan.’

‘Nou ik snap er in ieder geval niets van,’ zegt Angelina met een grote zucht.

‘Ach, kop op meid vandaag of morgen belt hij je ineens op en zit je in Milano. Je moet het me dan wel even laten weten hé, want ik ben stik nieuwsgierig.’

De meiden praten nog wat verder en gaan daarna nog in het winkelcentrum wat rond kijken.

Om zes uur stapt Angelina de keuken weer binnen. Francesco zit al aan de tafel en Victoria giet net de pasta af.

‘Hi,’ zegt Angelina en loopt de gang in om haar jasje op te hangen.

‘Hé, ben je weer terug en hoe was het,’ vraagt Victoria.

‘Ja, het was erg gezellig, haast weer als vroeger,’ antwoord Angelina.

‘Hoe komt die er nou zo toe om jou te bellen,’ vraagt Francesco.

‘Ze had van Monique gehoord wat er allemaal gebeurd was en was gewoon nieuwsgierig naar mijn verhaal.’

Natasha komt ook de keuken ingelopen met een grote glimlach op haar gezicht.

‘Wat heb jij een glimlach op je gezicht,’ zegt Victoria, ‘wat is er allemaal aan de hand.’

‘O, niets hoor,’ glimlacht Natasha.

‘Nou anders loop je nooit zo te glimmen,’ zegt Francesco, ‘dus kom op, want dit vertrouw ik niet.’

‘O, echt niets hoor maar iedereen ziet mij als het zusje van de grote nieuwe ster van het dorp en dat is wel grappig, ik krijg van iedereen een hoop voor elkaar. Kijk van Gerard kreeg ik zelfs dit zilveren armbandje met mijn naam er op, hij wil verkering met me.’

‘Wat!’ zegt Francesco. ‘Ik wil dat je die onmiddellijk terug gaat geven en je niet zo uitslooft. Je zus heeft één keer in het café gezongen en jij ziet haar al gelijk tussen de grote sterren staan. Nou voorlopig heeft die Marco nog steeds niet terug gebeld en dat valt mij erg van hem tegen. Dus je weet het, morgen geef je het weer gelijk terug,’ zegt Francesco boos.

‘Maar, maar...,’ protesteert Natasha. ‘Ik kan het toch niet terug geven, mijn naam staat er op dus dan kan hij er toch niets meer mee?’

‘Dan betaal je hem maar terug,’ zegt Francesco. Boos gooit hij zijn servet op zijn bord en loopt de keuken uit.

‘Je hebt gehoord wat je vader zei en morgen ga je dat als eerste doen,’ zegt Victoria. Daarna gaan ze met z’n drieën eten. Francesco staat binnen voor het raam en staart voor zich uit. Al die stress in huis vindt hij maar niets, hij zou nu wel weer eens rust in de tent willen. Dan hoort hij met een hoop herrie de twee meiden de trap op hollen. Langzaam loopt hij de keuken in en kijkt met een zucht Victoria weer aan.

‘Wil je nog eten,’ vraagt ze zacht.

‘Ja, is goed maar ik heb niet zo’n trek meer, dus geef maar niet te veel.’

De avond sluipt langzaam voorbij. De twee meiden zitten elk op hun kamer tv te kijken en Victoria en Francesco zitten samen rustig in de kamer. Francesco met een boek en Victoria met haar borduurwerk. Dan worden ze opgeschrikt door de telefoon.

‘Met Da Mosto,’ zegt Francesco.

‘Buonasera Francesco, sono Giovanni,’ zegt de stem aan de andere kant van de lijn.

Het gesprek gaat in het Italiaans verder en Victoria kijkt naar haar man. Na een kort gesprek legt Francesco de hoorn weer neer en kijkt dan naar Victoria.

‘Vertel, is er iets ergs gebeurd je kijkt zo geschrokken?’

‘Nee integendeel, het was Giovanni met de mededeling dat ze morgen naar Nederland komen voor een optreden van Marco en dat ze dan gelijk Angelina mee naar Italië willen nemen.

Hij verontschuldigde zich dat het zo lang geduurd heeft.’

‘O, maar dat is dan goed nieuw voor Angelina, daar zal ze heel blij mee zijn, zal ik haar even roepen,’ vraagt Victoria.

‘Nee, ik loop wel even naar boven om het haar te vertellen.’

‘Maar.....,’ Victoria weet dat haar man geen ‘gemaar’ duldt en houdt haar mond. Francesco staat op en loopt langzaam de trap op. Victoria is nieuwsgierig hoe Angelina zal reageren en gaat onderaan de trap staan luisteren of ze iets hoort.

Ze weet dat Francesco er moeite mee heeft dat zijn dochters groot worden en de wijde wereld in trekken.

Angelina ligt op haar bed en kijkt naar haar favoriete soap als Francesco binnen komt.

‘Ik wil even met je praten Angelina, kan de tv een beetje zachter,’ zegt hij.

‘Kan het straks niet pa, ik kijk naar mijn favoriete soap en het is zo spannend, het is zo af gelopen.’

‘Nee,’ zegt Francesco en kijkt Angelina streng aan. Ze ziet aan haar vader zijn gezicht dat het menens is en drukt haar tv met de afstandsbediening uit.

‘Wat is er vader,’ zegt Angelina met zachte stem.

‘Giovanni heeft gebeld en morgen komen ze je halen.’

Angelina is stom verbaasd en weet even niets te zeggen.

‘Nou dat kan ook wel wat enthousiaster,’ zegt Francesco. Dan laat Angelina een gil en staat te springen op haar bed. Natasha en Victoria komen de slaapkamer binnen gevlogen en zien Angelina op haar bed springen.

‘Wat is er,’ vraagt Natasha. Victoria lacht alleen maar. Ze is blij dat haar dochter zo blij is.

‘Ik ga naar Italië,’ gilt Angelina. Natasha kijkt naar haar moeder en vader en begrijpt even niet wat er nu aan de hand is.

‘Giovanni heeft gebeld en morgen komen hij en Marco voor een optreden naar Nederland en op de terug weg nemen ze Angelina gelijk mee,’ legt Francesco uit.

‘Ooooo,’ gilt Natasha nu ook en springt bij Angelina op bed en samen maken ze een dansje.

‘O, dan moet ik spullen gaan pakken, wat moet ik allemaal meenemen,’ zegt Angelina.

Ineens benauwt alles haar. Nu komt het wel erg dichtbij. Moeder gaat de weekendtas uit de kast pakken en samen pakken ze wat spullen bij elkaar. Francesco gaat naar beneden, het is hem veel te rumoerig daar boven. Natasha ratelt wel door met allerlei plannen voor als haar zus “beroemt” is.

Dan stuurt Victoria haar naar haar kamer en kunnen Angelina en Victoria rustig met elkaar praten. Als alles in de tas is zegt Victoria: ‘Ik zou maar lekker onder de wol kruipen want het zal allemaal best wel vermoeiend worden de komende dagen.’ Ze geeft Angelina een dikke kus en gaat dan de trap af waar Francesco in de woonkamer zijn boek zit te lezen. Als Victoria de kamer binnen komt kijkt hij op van zijn boek.

‘Alles gepakt,’ vraagt hij.

‘Ja, en ze ligt al onder de wol.’

‘Nou die zal wel geen oog dicht doen vannacht en is natuurlijk morgen hartstikke nerveus,’ zegt Francesco.

‘Ja, dat zal best, nou ik ben benieuwd hoe alles gaat verlopen, het is spannend allemaal hoor,’ zegt Victoria.

‘Ik kijk nog even naar het nieuws en ga dan Grover even uitlaten. Ga je dan ook mee naar bed,’ vraagt Francesco.

‘Ja, ik ga met je mee, ik ben eigenlijk best wel moe van alles.’

6 De grote stap.

Al vroeg in de morgen is Angelina wakker. Ze kijkt op de wekker en ziet dat hij op zes uur staat. Ze weet eigenlijk niet precies wanneer ze gehaald wordt dat heeft vader haar niet verteld. Ze stapt uit bed en schiet met haar voeten in haar pantoffels. Dan loopt ze naar het raam en schuift de gordijnen open. De zon begint al op te komen en de vogeltjes fluiten vrolijk in het rond, het ziet er naar uit dat het een mooie dag wordt. Langzaam loopt ze de trap af en ziet moeder al aan de keukentafel zitten met een mok koffie in haar hand.

‘Goedemorgen,’ zegt Angelina.

Moeder schrikt op, zij zat helemaal in gedachte met wat deze grote dag zal gaan brengen.

‘Goedemorgen schat,’ zegt ze. ‘Wil je ook iets van koffie,’ vraagt ze.

‘Ja, is goed,’ antwoord Angelina.

Dan komt vader ook de trap afgelopen. Zijn zwarte haren staan alle kanten op. Hij heeft onrustig geslapen, hij vindt het maar niets dat zijn dochter weg gaat en dat hij niet weet wat er allemaal gaat gebeuren.

‘Wil je ook koffie schat,’ vraagt Victoria aan haar man.

‘Ja alsjeblieft,’ zegt hij en gaat op een keukenstoel zitten.

‘En heb jij nog een beetje geslapen,’ vraagt hij aan Angelina.

‘Ja hoor, dat gaat best wel eigenlijk, ik was snel in slaap en werd even voor zes uur wakker.’

‘Weet je ook hoe laat ze me komen halen pa,’ vraagt ze.

‘Nee, ze hebben eigenlijk geen tijd gezegd maar ik denk dat ze best nog wel zullen bellen.’

‘Nou dan ga ik me straks maar eens douchen en aankleden en dan wachten we het maar af.’

‘Ja, ik denk zelf dat het wel niet zo vroeg zal zijn want waarschijnlijk moet Marco pas vanavond optreden. Nou we zien het wel, vind je niet?’

Als Angelina haar koffie op heeft loopt ze weer naar boven en gaat zich douchen.

‘Ik vind het toch wel erg spannend hoor,’ zegt Victoria.

‘Ja, ik toch ook wel, ik ben heel benieuwt hoe Italië haar zal bevallen.’

‘Nou als ze op haar vader lijkt dan zal ze zich er wel snel thuis voelen.’ Er verschijnt een glimlach op vader zijn mond. ‘Ja, dat is iets dat ik toch altijd blijf missen.

‘Ja, we zouden eens wat meer naar Italië moeten gaan en het was nu wel handig geweest als je Angelina Italiaans geleerd had.’

‘Ja, eigenlijk wel maar ja, daar is het nu te laat voor en als ze daar blijft dan leert ze het van zelf.’

‘Ja, dat is waar. Zullen wij ons dan ook maar eens gaan douchen en aankleden,’ vraagt Victoria.

‘Ja, laten we dat maar eens gaan doen,’ antwoord Francesco die nog steeds in gedachte zit.

Om tien uur gaat de telefoon. Victoria neemt de hoorn op en zeg:

‘Hallo met mevrouw Da Mosto.’

‘Si, con Giovanni,’ hoort ze aan de andere kant van de lijn. O hoe was het ook alweer, het was al zo lang geleden dat ze Italiaans gesproken heeft. ‘Stiamo adesso in piedi sull'aeroporto di Milano. Due ora da adesso siamo lí,’ hoort ze zijn stem zeggen.

‘Si,si,’ weet Victoria nog uit te brengen en dan hoort ze de stem aan de andere kant, ‘Ciao,’ zeggen en hangt hij op.

Ze legt de hoorn op de haak en rent naar boven. Die Francesco ook altijd met zijn ouderwetse gedachten. Als hij nu gewoon zo’n draadloze telefoon had genomen dan had ze snel naar boven kunnen hollen en de telefoon aan hem kunnen geven. Nu moet ze goed denken wat er gezegd is moppert ze ingedachte.

‘Er was net telefoon, het was Giovanni die zei iets dat ze op het vliegveld van Milano stonden en dat ze over twee uur hier zijn of zo.’

‘Heb je het al tegen Angelina gezegd,’ vraagt Francesco.

‘Nee, nog niet ik kom nu eerst naar jou toe. Wat ben je eigenlijk allemaal aan het doen?’

Francesco zit op de grond voor de kast met een grote schoenendoos op zijn schoot. Hij zit foto’s van vroeger te bekijken van toen hij als kleine jongen nog in Italië woonde. Dan komt Angelina de kamer binnen gelopen.

‘Moet je eens kijken Angelina,’ zegt Francesco tegen zijn dochter en laat haar een foto zien dat hij als kleine jongen bij een bouwvallig huisje staat met naast hem een oud vrouwtje zonder tanden.

‘Haha vader, wie zijn dat,’ vraagt ze lachend.

‘Dat ben ik met mijn nonna Donatella.’
‘O, wat een grappige foto,’ zegt Angelina.
‘Daar net heeft Giovanni gebeld dat ze vanaf Milano vertrokken en over twee uur in Nederland zijn,’ zegt Francesco.
‘En dan, bellen ze dan weer op of wat,’ zegt Angelina.
‘Ja, ik weet het ook niet, je moeder heeft de telefoon op genomen en het ging haar allemaal een beetje te snel in het Italiaans, dus we wachten het maar af. Heb je alles al gepakt nu zodat je helemaal klaar staat als ze komen,’ zegt Francesco.
‘Ja, volgens mij heb ik alles, dus nu is het dan maar afwachten,’ zegt Angelina.

Om half twee word er aan de deur gebeld. Natasha doet de deur open en ziet Marco en Giovanni voor de deur staan samen met een grote Mercedes met chauffeur.

‘Ciao,’ zeggen Marco en Giovanni, geven haar een kus op de wang en van Marco krijgt ze nog een ondeugend knipoogje met glimlach. Dan lopen ze door. Francesco, Victoria en Angelina zitten in de huiskamer. De televisie staat op een natuurzender en alle drie worden ze opgeschrikt als Marco en Giovanni de kamer inkomen lopen.

‘Ciao,’ zeggen ze allebei weer en Victoria word hartelijk door Marco omhelsd en krijgt een hoffelijk kusje op haar hand. Giovanni geeft vader een stevige hand en dan richten ze zich naar Angelina.

‘Farla ha in esso percepisce,’ zegt Giovanni.

Angelina kijkt vragend naar vader.

‘Hij vraagt of je er zin in hebt,’ vertaald vader.

‘Si, si,’ antwoord Angelina.

‘Bello,’ zegt Giovanni.

‘Volerla una cappuccino,’ vraagt vader.

‘Si, grazie,’ antwoorden Marco en Giovanni tegelijk. Moeder verdwijnt naar de keuken.

In de kamer hoort ze de mannen druk praten. Het doet haar denken aan toen ze vroeger in Italië waren. De hele familie kwam in het weekend bij elkaar en zaten dan heel de dag gezellig met elkaar te kletsen en te eten. Als de cappuccino klaar is loopt Victoria naar binnen en zet het voor de heren op tafel neer.

‘Grazie,’ zeggen ze alle twee weer. Giovanni glimlacht vriendelijk naar Victoria.

Ze merkt dat ze er gewoon een kleur van krijgt.
Ze is altijd gevoelig geweest voor dat geflirt wat Italianen kunnen doen. Dan gaat ze voor zich zelf en Francesco ook koffie halen. De mannen zitten druk te kletsen. Angelina luistert gespannen maar ze begrijpt er niets van wat ze zeggen. Hoe moet ze in vredesnaam nu straks begrijpen wat ze bedoelen nu ze nooit Italiaans geleerd heeft. Ze begint nu toch wel zenuwachtig te worden. Dan staan Marco en Giovanni op
'Buonno, andremo,' zegt Giovanni.
Angelina begrijpt dat hij bedoelt dat het tijd is om te gaan. De mannen lopen naar de gang.
'Heb je echt alles,' vraagt Victoria aan Angelina.
'Ja, ik geloof het wel ma.'
Dan nemen ze allemaal hartelijk afscheid van elkaar. Victoria en Francesco omhelzen Angelina stevig.
'Nou meid, maakt er wat van,' zegt Francesco.
'En wel regelmatig bellen hé, want we willen alles weten,' zegt Victoria. Dan knuffelt Angelina nog haar zus die nu toch wel met tranen in haar ogen staat.
'Niet huilen,' zegt Angelina, 'anders ga ik ook huilen en dat wil ik niet.' Giovanni houdt de deur van de grote Mercedes open. Als ze ingestapt zijn rijdt hij weg. Angelina zwaait nog naar haar ouders en zus en dan verdwijnen ze de straat uit en de hoek om.
'Are you nervous,' vraagt Giovanni.
'A little bit,' zegt Angelina.
'Is normaal hoor, laat alles maar over je heen komen, alles komt best goed,' zegt Giovanni in het Engels. 'We gaan nu eerst naar Amsterdam waar Marco bij een festival een lied moet zingen. Daarna gaan we naar het vliegveld en vliegen we naar Maastricht, waar hij nog wat nummers moet zingen bij één of ander Italiaans feest. Vanavond vliegen we door naar Milano.'
Na een uur rijden komen ze bij de Arena aan.
Via een achter ingang worden ze naar een parkeerplaats geleid waar de chauffeur de auto parkeert. Daarna stappen ze uit en lopen naar de achteringang. Bij de ingang staat een man van de beveiliging die hun een pasje geeft. Hij schijnt het niet gek te vinden dat Angelina erbij is. Misschien denkt hij wel dat ze de vriendin is van Giovanni of Marco. Marco wordt naar een kamertje gebracht waar hij zich om kan kleden. Hij trekt een zwarte leren broek aan met een wit

bloezend overhemd. Dan wachten ze af tot het tijd is dat hij op moet. Marco doet nog wat zang oefeningen om zijn stem in topconditie te brengen. Een mevrouw komt hen halen. Angelina loopt maar achter Giovanni aan. De vorige artiest is klaar en komt naar achteren gelopen. Het is Michael Dover, een hele bekende en populaire Engelse zanger. Dan hoort ze de presentator zeggen: ‘Van het Engels gaan we over naar het Italiaans. Hij heeft al hele grote hits op zijn naam staan en we zijn blij dat hij vandaag kon komen. Geeft hem een groot applaus want hier is “MARCO”.’

Er klinkt vanuit het stadion een groot applaus, gejuich en gefluit. Marco holt het podium op en roept, ‘buonasera Amsterdam.’ De muziek begint te spelen en Marco zingt zijn nieuwste hit “il mio amato” (mijn liefste). Het liedje gaat over een gebroken liefde en dat hij haar nog steeds zo mis. Angelina kent het lied wel ze heeft er menige avonden op weg zitten zwijmelen. Achter de schermen zingt ze mee. Giovanni kijkt van opzij hoe ze mee zingt en swingt.

Als het liedje afgelopen is klinkt er weer een groot applaus en gefluit. ‘Ciao,’ zegt Marco, steekt zijn hand in de lucht als groet naar het publiek en komt weer naar achteren gelopen met een brede lach op zijn gezicht. Angelina lacht hem ook toe. Wat is hij toch een geweldige zanger. Marco legt zijn arm om haar schouders en samen lopen ze weer richting de kleedkamer. Het enthousiasme straalt van hem af. Dit moet hem een kick geven zoveel mensen die speciaal voor hem gillen, fluiten en juichen. Marco kleed zich weer om en heeft in het Italiaans een heel gesprek met Giovanni.

Dan kijkt hij ineens lachend naar Angelina. ‘Sorry, dat wij zo in het Italiaans praten waar jij niets van verstaat,’ zegt hij. Als al zijn kleren in de tas zitten gaan ze weer naar buiten naar de auto. De weg van de arena naar Schiphol is niet ver. Op Schiphol oost staat de privé jet van Marco al op hen te wachten. Als ze in het vliegtuig stapt, verbaast ze zich over de luxe die er in zit. Ze is wel eens met een gewoon vliegtuig op vakantie geweest maar deze ziet er van binnen heel anders uit. In de jet staan gewone banken en een salon tafel en aan de muur hangt een LCD tv.

Achter in het vliegtuig ziet ze een breed bed met kastjes er naast en lampjes erop. Ook is er een hele bar met spiegels met een heleboel flessen en glazen. Je zou er zo een feest kunnen geven en vergeten dat je in een vliegtuig zat.

Angelina gaat op de bank zitten en hoort hoe de piloot de motoren start. Marco loopt de cockpit in en gaat naast hem zitten en begroet hem. Ze hoort de mannen met elkaar praten. Dan ziet ze dat de piloot opstaat en op haar toe komt lopen.

‘Ciao, sono Renato,’ zegt hij.

‘Hi,’ zegt Angelina en steekt haar hand uit en zegt haar naam. Hij zegt nog wat in het Italiaans maar Angelina begrijpt er niets van. Giovanni legt uit dat hij zegt dat ze elkaar wel meer zullen gaan zien in de toekomst als ze met Marco mee gaat reizen.

Dan loopt de piloot weer naar de cockpit en praat met Marco. Ze schaterlachen. De deur gaat dicht en de jet begint te rijden. Ze ziet dat Giovanni zijn gordel omdoet en dat het lampje “seatbelts” aan gaat, dus doet Angelina ook haar gordel om.

Ze hoort de piloot tegen de verkeerstoren praten en taxiën dan naar de startbaan. Angelina hoort de motoren gaan brullen en het vliegtuig maakt vaart. Ze is nu toch wel zenuwachtig. Het is al zo’n tijd geleden dat ze gevlogen heeft. Ze voelt het vliegtuig de lucht in gaan en na een paar minuten ziet ze Giovanni weer zijn gordel los maken en ook naar de cockpit lopen. Ze hoort de heren lachen en praten. Jammer dat ze hen niet kan verstaan, ze had toch graag gehoord waar ze het allemaal over hadden. Misschien wel over haar?

Angelina maakt ook haar gordel los en kijkt uit het raampje. Beneden ziet ze Amsterdam liggen met de arena waar ze net nog waren. Dan maakt het vliegtuig een bocht en geniet ze van het uitzicht. Het is goed dat het vandaag zo mooi weer is want ze vliegen dwars over Nederland heen richting Maastricht. Na een poosje komt Marco naar achteren en rommelt wat in de bar.

‘Wil je wat drinken,’ vraagt hij.

Nou ze heeft eigenlijk best wel dorst gekregen ja.

‘Ja, graag,’ zegt ze. Ze loopt op Marco af en hij houdt de koelkast voor haar open. Ze ziet iets wat op sinas lijkt en wijst die aan.

Marco doet de koelkast weer dicht en haalt de kroonkurk van het flesje en geeft haar een glas. Zelf heeft hij een cola gepakt en gaat op de bank zitten.

‘Heb je het naar je zin?’

‘Ja hoor, het is alleen allemaal vreemd.’

‘Ja, dat geloof ik, het zal de komende tijd spannend voor je zijn maar wij helpen en ondersteunen je hoor!’

Dan roept Renato iets naar achteren. Marco doet zijn gordel om en Angelina doet het ook. Ze voelt dat ze al weer gaan zakken. Ja, van Amsterdam naar Maastricht is het niet zo lang vliegen. Het vliegtuig maakt een bocht en Angelina ziet het vliegveld onder hun liggen. Na een paar minuten staan ze aan de grond en taxiën ze naar het platform. Op het dak van de aankomsthal ziet Angelina een heleboel mensen staan. Het vliegtuig stopt, de motoren gaan uit en de deur open. Op het platform staat een limousine te wachten. De chauffeur staat onderaan de trap te wachten.

Als Marco en Angelina uitstappen, zwaait Marco naar de fans op het dak. Ze hoort ze gillen en roepen: 'Marco, Marco.' Dan stappen ze in de limousine. De chauffeur doet het portier dicht en stapt ook in. Ze rijden het platform af richting het centrum van Maastricht.

7 Op het Vrijthof.

Ze rijden de stad in en komen door straten die vol zijn van de mensen. De politie heeft even verderop de boel afgezet zodat de mensen niet meer verder kunnen. De limousine wordt er door gelaten en dan komen ze op een groot plein waar een tribune opgebouwd is. De avondzon schijnt scherp en Angelina haalt haar zonnebril uit haar tas. Marco en Giovanni hadden hem al opgezet toen ze uit het vliegtuig waren gestapt. De limousine stopt en ze stappen uit. Angelina ziet verschillende artiesten rond lopen die ze zelf altijd alleen maar op de televisie gezien had maar nooit in het echt. Een meneer en een vrouw komen op hun af gelopen en schudden Marco en Giovanni de hand. Marco stelt Angelina voor als zijn vriendin. Wat zullen die mensen wel niet denken, dat ze een liefdes relatie met elkaar hebben? Er wordt uitgelegd hoe het programma in elkaar steekt en hoe laat Marco aan de beurt is. Daarna worden ze naar een grote tent geleid waar binnen allemaal tafels staan met achter in een groot buffet met allerlei salades, brood, groentes, pasta's en aardappelgerechten in het zuur en met kaas, maar ook gewoon patat. Er staan ook verschillende bakken met vlees. Het ziet er allemaal heerlijk uit en eigenlijk voelt ze haar maag wel knorren. Ze lopen die kant op en pakken een bord. Marco schept niet zoveel op want hij moet straks zingen en met een volle maag is dat niet prettig. Giovanni schept op voor twee, die lust wel wat. Angelina houdt het bescheiden, zij is niet zo'n grote eetster. Als ze klaar zijn met eten lopen ze nog wat rond. Marco en Giovanni kennen de Nederlandse artiesten niet maar zij hem wel en begroeten hem. Ze ziet ze ook naar haar kijken en zij zullen zich ongetwijfeld afvragen of zij misschien zijn vriendin is. Dan horen ze dat de muziek gaat spelen en het publiek welkom gehete wordt en begint te gillen, te fluiten en te klappen. De eerste artiest wordt aangekondigd. Het is een zangeres die Latin muziek zingt dus het publiek begint al enthousiast te klappen, te springen en te dansen. Angelina is ook gek op Latin muziek en staat gelijk mee te dansen. Daarna komt er een zanger die ook een vrolijk liedje zingt. Dan is Marco aan de beurt. Ze hoort de gastheer zeggen: 'Dan is het nu weer even tijd voor iets rustigs. De volgende zanger is helemaal over gekomen uit Italië.' Het publiek weet al wie er bedoeld wordt want het begint al te gillen.

‘Zo te horen weten jullie al over wie ik het heb. Geef hem een warm applaus, helemaal vanuit Italië is voor jullie hier “MARCO”,’ roept de man.

Marco holt het podium op. ‘Ciao Maastricht,’ roept hij. De muziek begint te spelen. Het is het zelfde liefdes liedje als dat hij in de Arena gezongen heeft en nu een grote hit is in Europa. Na zijn hit zingt hij nog een oud liedje wat over zijn jeugd gaat en heet:

Mijn herinnering.

Ik weet dat ik als jongen over de droge heuvels van het Toscaanse landschap zwierf.

De lucht van het droge hooi zit nog in mijn neus en doet me denken aan vroeger.

Verderop, op de top van de heuvel, staat een meisje met vlechten in haar haar te zwaaien naar mij.

Ik ren naar haar toe en samen rennen we hand in hand verder tot we zo moe zijn en neer vallen in de schaduw van een rol stro.

De sprietjes zitten overal in haar haar en haar gebruikte gezicht straalt.

O God, wat is ze mooi.

Wat is ze ontzettend lief en zacht.

Ik zou willen dat ze nooit meer uit mijn leven verdween.

Zij is het die de liefde van mijn leven is.

Samen staren we de verte in en kijken naar de bomen die verderop de volgende top staan.

Maar dan moeten we weer terug en scheiden onze wegen.

Dag na dag, jaar naar jaar, iedere keer doen we het weer opnieuw en krijgen maar geen genoeg van elkaar.

O God, wat is ze mooi.

Wat is ze ontzettend lief en zacht.

Ik zou willen dat ze nooit meer uit mijn leven verdween.

Zij is het die de liefde van mijn leven is.

Maar dan op een dag zie ik haar niet meer op die top staan.

*De angst grijpt om me heen, waar kan ze nu toch zijn.
Ik ren het lange pad af naar haar huis.
Een oude dame zit op het bankje voor het huis en weet mij te
vertellen dat ze weg is.
Weg, weg, weg de wijde wereld in.*

*O God, wat was ze mooi.
Wat was ze ontzettend lief en zacht.
Ik wilde dat ze nooit uit mijn leven verdween.
Zij is het die de liefde van mijn leven is.*

*De jaren gaan voorbij maar in mijn hart leeft ze nog altijd voort.
Tot..... op een dag als ik in mijn cabrio weer naar mijn
geboortehuis rij. Dan op eens zie ik iemand staan in de verte op de
top van de heuvel. Daar is ze weer, terug uit de wijde wereld, terug
in ons mooie Toscaanse landschap.
Ik stop de auto en ren op haar af. Dit keer rent ze ook naar mij toe,
springt in mijn armen en al kussend draaien we in de rondte.*

*O God, wat is ze mooi.
Wat is ze ontzettend lief en zacht.
Ik zou willen dat ze nooit meer uit mijn leven verdween.
Zij is het die de liefde van mijn leven is.
Ja voor altijd.
Si per sempre!*

De muziek sterft weg en er klinkt een groot applaus. De tranen
biggelen bij Angelina over de wangen. Wat heeft Marco dit prachtig
met gevoel gezongen. Ze moet aan haar eigen toekomst denken hoe
onzeker die is en wat staat haar allemaal te wachten. Ze laat wat haar
lief is achter, haar lieve vader, haar zachte moeder en haar zus en dat
terwijl ze nog niet eens het land uit is.
Marco heeft ondertussen afscheid van zijn publiek genomen. Als hij
op Angelina af komt lopen ziet hij de traanafdrukken op haar
wang, hij veegt met beide handen ze weg en geeft op allebei haar
wang een zachte kus, kijkt haar nog eens diep in de ogen, lacht
haar toe en zegt dan zacht: 'Kom we gaan.' Hij slaat zijn arm om
haar heen en samen lopen ze weer richting de grote tent. Wat gebeurt

er met haar. Ze staat te trillen op haar benen en ze heeft een gek gevoel in haar lichaam. Een gevoel dat ze niet thuis kan brengen. In de tent zit Giovanni te praten met verschillende mannen. ‘Ha,’ zegt hij, ‘je bent klaar met zingen. Zullen we dan gelijk naar het vliegveld gaan dan kunnen we nog voor het donker terug zijn in Milano.’

‘Ja, is goed,’ zegt Marco, ‘ik pak nog even wat te drinken en dan gaan we. Wil jij ook nog iets Angelina?’

‘Ja graag, ik heb ook dorst gekregen van dat gekruide vlees.’

Marco loopt weg en komt even later met twee glazen drinken terug. Hij wordt aangesproken door een andere artiest. Een poosje praten de mannen. Af en toe ziet ze hen richting haar kijken. Zouden ze het over haar hebben of wat, denkt Angelina. Ze voelt zich een beetje opgelaten. Dan ziet Angelina dat Marco en de man elkaar een hand geven en afscheid nemen.

Met z’n drieën lopen ze weer richting de limousine. ‘Alles geregeld,’ vraagt Marco aan Giovanni. ‘Ja hoor, alles is in orde.’

Giovanni regelt altijd alles voor Marco, de afspraken, het vervoer, de kleding, de financiën en alles wat er nog meer bij komt kijken.

De limousine brengt hun weer naar het vliegveld van Maastricht. Bij het hek, waar ze door moeten om het platform op te gaan, staan een heleboel fans en fotograven. Het is er zo druk dat ze haast niet door kunnen rijden. De politie motoren banen een weg naar de opening. Marco laat het raampje een stukje naar beneden om daarna met zijn arm de fans te begroeten. De fotograven fotograferen er op los. Als ze het hek door zijn kunnen ze doorrijden naar het vliegtuig. Renato staat al onderaan de trap te wachten. Ze stappen uit en lopen de trap op, Marco draait zich nog een keer om, om naar zijn fans te zwaaien. Wat een hectiek allemaal, maar wel heel erg leuk om allemaal mee te maken.

8 Op naar Milaan.

Als het vliegtuig op stijgt, ziet Angelina Maastricht nog onder zich. Wat een mooi gezicht is het toch, ze boffen dat het zo mooi weer is. Ze maken een bocht en dan zitten ze boven Duitsland. Ze ziet het heuvelachtige landschap beneden met een rivier met boten erop en een treinrails die evenredig langs de rivier loopt. Even later komen ze richting Zwitserland en ziet ze de heuvels veranderen in hoge bergen. Op sommige bergen ligt nog sneeuw, het is een prachtig gezicht. Tussen de bergen ziet ze verschillende meren liggen. Giovanni zit voorin bij Renato. Marco zit tegenover haar in een stoel met zijn ogen dicht. Zou hij moe zijn vraagt Angelina zich af? Dan voelt ze dat het vliegtuig weer gaat zakken. Ze zullen nu wel vlak bij Milano zijn. Het landschap is vlakker geworden. Ze gaan de landing in zetten en landen op vliegveld Linate even buiten Milano. Het is ondertussen schemerig geworden maar de temperatuur voelt nog zwoel aan. Renato parkeert het vliegtuig tussen andere bisjets. Er komt een grote Alfa Romeo aangereden. Achter het stuur zit Marco's vriend Patuzzi. Hij is de chauffeur van Marco als hij ergens in de buurt moet optreden. Ze begroeten elkaar hartelijk en Marco en Patuzzi geven elkaar een zoen. Angelina kijkt even vreemd op want in Nederland geven mannen elkaar eigenlijk haast nooit een kus maar in Italië is dit heel normaal. Marco stelt Angelina aan hem voor. Patuzzi is een knappe Italiaan met lang achterover gekamd zwart haar. Hij heeft een baard van twee dagen wat sexy bij hem staat. Hij heeft vrolijke stralende bruine ogen en er hangt een heerlijke zoete aftershave lucht om hem heen. Ze stappen in de Alfa en rijden het vliegveld af richting de autostrada. Ze draaien de S11 op richting Melzo. Marco zit voorin en zit te praten met Patuzzi. Giovanni zit naast Angelina. Ze kijkt uit het geblindeerde raam naar het landschap. Als ze voorbij Melzo over de rivier D'adda komen gaat de Alfa de autostrada af en nog voor dat ze het plaatsje "Rivolta D'adda" inrijden gaat Patuzzi rechtsaf. Bij Viale Ponte Vecchio gaan ze weer rechtsaf en gelijk linksaf. Ze volgen een weg die hun door het bos voert en waar Marco een huis heeft staan en verblijft als hij in noord Italië is. Dan slaat Patuzzi weer af en komen ze bij een smal zandpad dat hun leid naar een oud metalen hek. Patuzzi drukt op het dashboard op een knopje en het hek gaat langzaam open. De Alfa

rijdt door de opening en achter hun ziet Angelina het hek weer automatisch sluiten. Als ze nog een klein stukje door rijden komen ze bij het huis uit. Het is van geel gepleisterd beton en voor de ramen zit een sierhekwerk van metaal. Ze stappen uit en Marco doet met een sleutel de oude, dikke houten deur open. Er komt een vochtige lucht hun tegemoet.

‘Benvenuto nella mia casa,’ zegt Marco tegen Angelina en maakt met zijn arm een gebaar naar binnen. Het is lekker koel, maar donker in het huis. Marco klikt naast de deur de lamp aan die aan het plafond hangt. Het is een plafonnière van wit glas en ook daarom heen sierwerk van donker metaal. Dan loopt ze de hal binnen. Op de vloer liggen donker bruine plavuizen en op de hal komen vijf deuren uit. Ze zijn geel geschilderd en op de deur zit een hout vierkant wat geschilderd is in een terracotta kleur. Op de muren zit een terracotta kleurig behang met van goud een Franse lelie patronen erop. Ze lopen de hal door en Marco opent de deur tegenover de buitendeur. Het is heel donker in de kamer. Alleen schimmen van de ramen zijn zichtbaar omdat kleine straaltjes licht door de spleten van de luiken komt. Ook hier doet Marco het licht aan en loopt dan naar de twee deuren die naar de tuin leiden. Hij opent ze, en de zwoele avondlucht komt naar binnen. Aan de buitenkant van het huis opent hij de luiken en dan is de kamer echt goed zichtbaar. Links in de kamer aan de kant van de deur staat een donker bruin kolossaal dressoir met daar boven een schilderij met daarop een landschap van een meer en bergen. Tegen de andere muur hangt een heel groot lcd scherm en daaronder staat een audio meubel met allerlei apparatuur er in. Naast de openslaande deuren staat een bank in terracotta kleur en midden in de kamer staat nog zo’n bank. Voor de banken staat een salontafel met donker bruine poten en daarop een witmelk kleurige glasplaat. De muren zijn van beige geverfd pleisterwerk. Aan de andere kant van de kamer staat, ook van donkerbruin hout, een lange eettafel met zes houten stoelen erom heen en een groot droogbloemenboeket in een grote vaas erop. Helemaal achter in de kamer staat een piano tegen de muur. Het ziet er best gezellig uit maar heel anders aangekleed als een huiskamer in Nederland. ‘Wil je iets te drinken,’ vraagt Marco aan haar. ‘Ja lekker,’ antwoord Angelina. Marco loopt de kamer uit en Angelina kijkt de kamer rond en bekijkt de foto’s op de kast.